

Сега трябва да направим и Аннуш нещастна...

Бела се извърна надменно към мащеха си:

— Човек би казал, че говорите за родната си дъщеря, мадам.

Иоланта не трепна. И веднага отвърна:

— Аз обичам Анна повече от родна дъщеря... Когато дойдох при вас, вие бяхте още малки деца и аз се привързах към сираците на Гертруд фон Маран, може би повече отколкото е трябвало, за да чуя дега от твоите уста, Бела, такива неблагодарни слова.

Престолонаследникът сведе за миг чело, засрамен и смутен. Ала веднага се окопоти и се извърна пак към баща си:

— Сбогом, татко... Надявам се да ви върна назад Белгрда и Браничево, които някога дадохте на Асен, принуден от обстоятелствата, които днес не съществуват. А нека се надяваме и за нещо повече. Най-малко Бдин...

— А аз ще ви завзема Кумания... — каза Калман. — Докато Бела с Богомир нахлуят в Браничевската област, аз ще навляза в Северинската

Тримата мъже се отдалечиха в покоите на краля, след като двамата бранници се поклониха почитателно на Иоланта. Ала кралицата не отвърна на поздрава им. Остана права сред залата, мълчалива и неподвижна като изваяние.

Когато след изпращането на войските, Андрея се завърна при жена си, завари Иоланта безчувствена върху пода.

Силното възмущение и мъчителната скръб бяха покосили крехкото ѝ сърце.

След късо време и втората кралица на Венгрия се освободи от връзки с тялото, отвратена от жестокостта и себелюбието на хората, в разцвета на най-добрите си години.

Не минаха много дни и крал Андрея се ожени за трети път. Младата му съпруга се казваше Беатриче, из славния род Есте, от Ферара.